

Č. 2207.

Státní občanství: * Na udělení státního občanství podle uh. zák. čl. L z r. 1879 není právního nároku.

(Nález ze dne 10. dubna 1923 č. 5896.)

Prejudikatura: Boh. 1658 adm.

Věc: Osiáš, Estera, Golda a Salamon S. v M. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad žádosti Osiáše S. a jeho dětí Goldy, Estery a Salamona za udělení státního občanství čsl.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss bezdůvodnou.

St-lé ani netvrdí, ani ze správních spisů nevychází na jevo nic, co by nasvědčovalo tomu, že jde zde o některý z případů v § 1, 4 a 9 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. uvedených. Z vlastního přednesení st-lů je patrné, že jde o osoby nemající dosud domovské příslušnosti v obci, ležící na území čsl. republiky, a požívající dosud státního občanství cizího státu. Jde tudíž o prosté udělení zdejšího státního občanství cizincům, jež posuzovati jest, jak st-lé sami uznávají, po rozumu § 3 cit. zákona podle předpisu uh. zák. čl. L z roku 1879.

Ustanovení tohoto zákonného článku nezakládají však právního nároku na udělení státního občanství. Jak z doslovu § 8 cit. zák. článku patrné, stanoví zde zákon pouze podmínky, za kterých cizinec vůbec může nabýti zdejšího státního občanství, aniž však se z předpisu toho dá vyvoditi, že v případě splnění oněch podmínek jemu ve smyslu § 11 téhož zák. čl. státní občanství uděleno býti musí.

Tohoto významu ustanovení §§ 8 a 11 cit. zák. článku jsou si st-lé sami dobře vědomi a dovolávají se proto na odůvodnění tvrzeného porušení svých subjektivních práv toliko stávajícího právního obyčeje, podle něhož prý státní občanství po rozumu cit. § 8 a 11 udělováno bylo každému žadateli, jen když nebylo závad osobních. Dovožují tedy st-lé porušení svého subjektivního práva jediné z té okolnosti, že úřad v daném případě neprávem se odchýlil od stávajícího právního obyčeje, jaký na území bývalého státu uherského zavládl ve příčině výkladu ustanovení shora cit. §§ 8 a 11.

K námitce toho druhu nemohl však nss přihlížeti, neboť úkolem nss-u dle platného práva (§ 2 a 7 zák. o ss) jest toliko přezkoumávati zákonitost nař. rozhodnutí. Jestliže tedy, jak shora zmíněno, st-lé z ustanovení zákonného článku L : 1879 žádný právní nárok dovozovati nemohou a sami také ani nedovožují, pak nelze v té okolnosti, že úřad v daném případě žádosti jich nevyhověl a tím se snad i od dosavadní praxe právní uchýlil, spatřovati zásah do jejich subjektivního práva.

K důvodům ekvitním, jež st-lé uplatňují poukazem na to, že se nař. rozhodnutí přičí všem demokratickým a morálním zásadám, když stát žádá od st-lů, aby veškeré povinnosti státní plnili, ale přiznání státního občanství jim odpírá, nemohl nss přihlížeti z týchž důvodů,

jak již shora zmíněno, t. j. vzhledem k ustanovení právě citovaných §§ 2 a 7.

Jelikož stížnost jiných námitek proti nař. rozhodnutí nevznáší, bylo ji jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2208.

Zdravotnictví: * Přezkoumává-li min. zdravotnictví a tělesné výchovy jako stolice odvolací rozhodnutí zemského úřadu politického, jímž byla žádost za lékárnickou koncesi pro nedostatek náležitostí v § 46 lék. zák. vyčtených odmítnuta podle § 47, odst. 1 tohoto zákona, není povinno ani oprávněno přihlížeti k dokladům, jež mu žadatel předložil teprve v řízení rekursním.

(Nález ze dne 10. dubna 1923 č. 5905.

Věc: Ph. Mgr. Josef P. v T. proti ministerstvu zdravotnictví a tělesné výchovy (min. koncip. Dr. F. Janko) o koncesi lékárnickou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Min. veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy zamítlo rozhodnutím ze dne 3. června 1922 č. — rekurs Josefa P. proti výroku zemské politické správy ze dne 5. září 1921, jímž tato odmítla bez dalšího řízení žádost Josefa P. za koncesi k zřízení a samostatnému provozování nové veřejné lékárny v Praze II. se stanovištěm v — ulici v čp. — proto, že st-l neprokázal akademické hodnosti magistra farmacie, jak to předpisuje bod 3. § 3 zák. lékárnického. Předložený diplom z r. 1889 pozbyl své platnosti pravoplatným odsouzením žadatele pro zločin dle § 81 tr. z. a on neprokázal, že znovu nabyt akademické hodnosti magistra farmacie.

Ježto pak st-l předložil (po podání rekursu) přímo mimo jiné doklady také opis nového diplomu magistra farmacie z 23. února 1914, nařídilo, aby mu tyto doklady byly vráceny s poznámkou, že k nim nemohlo býti ministerstvem přihlédnuto se zřetelem k ustanovení §§ 46 a 47 zákona lékárnického, podle nichž měly býti tyto průkazy připojeny již k žádosti.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost Josefa P., v níž uplatňuje st-l jak vadnost řízení, tak nezákonnost rozhodnutí proto, že 1. nebylo dbáno nového diplomu ze dne 23. února 1914; 2. že úřad nevyšetřil dotazem na pražské universitě, zda ještě nyní je starý diplom z roku 1889 neplatný; v tom směru poukazuje stížnost na výnos min. sprav., vydaný na základě vlastnoručního listu presidenta republiky ze dne 23. října 1919 č. 25.804/19, podle něhož bylo také st-lovo odsouzení prominuto a záznam trestu vymazán.

O stížnosti uvážil nss toto:

Dle § 3 č. 3 zákona ze dne 18. prosince 1906 č. 5 ř. z r. 1907 vyžaduje se, aby kdc dosáhl práva k samostatnému provozování veřejné lékárny — mimo jiné — také, aby žadatel měl akademický stupeň magistra farmacie podle studijního a zkušebního řádu získaný. V § 46 cit. zák. se ustanovuje, že žádost za koncesi k provozování veřejné lékárny má býti podána u politického zemského úřadu, v jehož správním ob-